

ordentlig Omhu havde skabt kulturhistoriske Værdier i de forskellige Billedafsnit, som spænder over et Tidsrum af 2030 Aar, vilde Arbejdet have virket aldeles meningsløst. Dobbelt meningsløst virker derfor Hr. Edgard Høyers „Forreklame“, der i forskellige Interviews har udtrykt en Forargelse over Instruktørens Rettelser i Manuskriptet, Rettelser, som selvfølgelig har været aldeles nødvendige, da den gode Teaterskræder ikke har Begreb om Film og ikke er Spor af Digter.

Der har været skrevet saa meget om Filmen, at det maaske vil være unødvendigt her at genfortælle Handlingen. Satanas vandrer rundt paa Jorden og frister Menneskene. Hvert Menneske, som modstaar hans Fristelse, forkorter Satans Trængselstid med 1000 Aar, og hver, som falder for ham, forlænger samme Trængselstid med 1000 Aar. Et Talbegreb i Forbindelse med Evighedsbegrebet virker idiotiserende, men det skal jeg se bort fra.

Vi ser i første Akt Satan friste Judas til at forraade Jesus. Skuespillerne manglede i denne Afdeling Patos, men det skal ikke bebrejdes Instruktøren. Jeg kan sætte mig ind i hans Tvivl om Spillemaaden og hans Frygt for at komme ud i hul Komædie. Men der burde have været lidt mere Ro over Scenerne. I Griffiths „Intolerance“, som Filmen jo i mange Maader minder meget om, var det gammeltestamentlige Afsnit ogsaa det svageste, og Griffith er jo dog Filmens betydeligste Digter.

Hr. Helge Nissen irriterede noget som Satan. Nissen er ikke nogen sprudlende dramatisk Begavelse, og han var ikke betydelig nok til at fylde den fantastiske Figur. Textilere virkede momentant bedre som Judas.

Selve Nadverbilledet var meget smukt. Der var en Frø over Lyset og en Ro i Stemningen, som virkelig forenede Optagelsen med de skønne Billeder, man som Barn dannede sig af Nadveren. Om Disciplene kan man være uenig med Instruktøren. Men det er atter her Trangen til Realisme, der kolliderer med Illusionerne. Mænd med nok saa sjælfulde Ansigter, med nok saa intelligente Træk, havde maaske kunnet forsvares.

2den Fortælling fører os til Spanien i det 16de Aarhundrede. Her har Satan iført sig en Storinkvisitors Skikkelse. Han irister Munken Argote, som er sindssvagt forelsket i en Adelsmands Datter. For at besidde hende, gaar han med til at dræbe hendes ædle Fader ved Tortur — og maa se hende overgivet til Baalet. Det har ganske vist ikke nogen kunstnerisk Værdi at se hende dø, men da Filmen spiller paa saa haarde Streng, er det en absolut Fejl, at man ikke ser „Baalfærd“, ligesom det i den følgende Afdeling er en filmsmæssig Fejl, at Marie Antoinettes Skæbne rinder ud paa Lærredet, før hun er kommet op paa Dødskarren.

I 2den Afdeling ydede Ebon Strandin og Johs. Meyer fortræffelig Kunst. Hun er saa talentfuld og saa skøn, Ebon — og det var Synd, at Filmen sprang over afgørende Scener, hvor hun vilde have kunnet præstere sin bedste Kunst.

3die Afdeling foregaar i Paris under den franske Revolution. Her

spiller Elith Pio og Tenna Frederiksen de bærende Roller. Han er Tjener hos en grevelig Familie, hvis Datter han elsker, og Satanas, som har iklædt sig en Revolutionsmands Skikkelse, frister ham til at forraade sit Herskab til Guillotinenes Mænd. Tenna Frederiksen spiller Marie Antoinette. Instruktørens Valg er her lige saa gaadefuldt, som da han besluttede sig til at bruge Helge Nissen. Frk. Tenna Frederiksen er en ypperlig Kunstnerinde paa Scenen, naar et Orkester spiller foran Rampen, men hun har ingen Betingelser for at kunne gøre den tragiske Dronningskikkelse troværdig. Vi kender fra Historien Marie Antoinette som en billedskøn og letsindig Kvinde. Tenna Frederiksen har saavist ædle Træk, men hun er ikke billedskøn, og ikke heller ser hun letsindig ud. Man bedes tilgive den Brutalitet, hvormed det siges, men Filmen stiller nu engang sine Krav og har sine ubarmhjertige Love, som ikke maa brydes.

I sidste Afdeling, som foregaar i Finland under Revolutionen, er det Clara Wieth og Carl Hildebrandt, der vokser op i sublim Filmskunst.

Satan er her Munk, og han spænder sit Garn ud for Hildebrandt og for Clara Wieth, der spiller henholdsvis en finsk Bonde og en Hustru til en finsk Stationsforstander.

Disse to ydede Aftenens bedste Kunst. Fremmost stod maaske Fru Wieth, som i et Nærbillede skreg stumt om, hvad hun følte af Lidelse og Fred, da en Knivs kolde Staal gled ind i hendes Hjerte. Fru Wieths Kunst fejrede her en Triumf. Det var saa dejligt gjort, at man ganske simpelt kom til at elske hende for det.

„Blade af Satans Bog“ betyder, til Trods for dets Simili-Manuskript, et Fremstød indenfor dansk Filmskunst, som vi kun har Grund til at være glade for. Det er baaret frem af Viden og Villie.

B. T. 25. 1. 1921.